

Προβολή: «Αφροδίτη και Άδωνις» του John Blow

Μία μπαρόκ όπερα στο Μουσικό Χωριό! Το έργο παρουσιάστηκε και βιντεοσκοπήθηκε το καλοκαίρι του 2012 στον Άγιο Λαυρέντιο. Ο Ανδρέας Λινός, ο οποίος είχε την ιδέα και την επιμέλεια σε ό,τι αφορά την ιστορική αναβίωση της παράστασης, θα προλογίσει την προβολή μεταφέροντας στο κοινό την εμπειρία του να ανεβάζεις μία μπαρόκ όπερα μέσα στο δάσος του Πηλίου, προσεγγίζοντας πρακτικά θέματα μπαρόκ σκηνογραφίας και σκηνικής παρουσίας.

VENUS AND ADONIS
A Masque for the entertainment of the King

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΚΑΙ ΑΔΩΝΙΣ
Μάσκα σε τρεις πράξεις και έναν πρόλογο (Λονδίνο, 1683)

Μουσική: John Blow (1649-1708)
Λιμπρέτο: Anne Kingsmil Finch
Έμμετρη απόδοση στα ελληνικά: Νίκος Σπανός

Πρώτη πανελλήνια εκτέλεση στο πλαίσιο του Μουσικού Χωριού 2012, Άγιος Λαυρέντιος Πηλίου, 23 Αυγούστου, Πλατεία Χατζίνη.

Σκηνοθεσία-σκηνογραφία: Ανδρέας Λινός

Εμφανίζονται οι:
Αφροδίτη: Chantal Santon
Άδωνις: Thill Mantero
Έρωτας: Νίκος Σπανός

Βοσκοπούλα: Μαρία Θωίδου / Κωνσταντίνα Πιτσιάκου / Όλγα Παπακωνσταντίνου

Βοσκός: Τάσος Τατάρογλου

Κυνηγοί : Σταμάτης Παυλούς / Ιάσων Μαρμαράς / Νικόλαος Κωσταντέλιας

Τρεις ερωτιδείς: μέλη του παιδικού εργαστηρίου του Μουσικού Χωριού

Προετοιμασία χορωδίας: Νίκος Σπανός

Κινησιολογία, χορογραφία: Μαργαρίτα Παπάζογλου

Χόρεψαν: Μαργαρίτα Παπάζογλου, Κωνσταντίνα Ευθυμιάδου, Κατερίνα Κακριδώνη

Έπαιξε η μπαρόκ ορχήστρα Αγίου Λαυρεντίου:

Φλάουτο με ράμφος: Δημήτρης Κούντουρας, Ηλέκτρα Παπασημάκη

Βιολιά: Olivier Briand, Φανή Βοβώνη

Βιόλα ντα γκάμπα: Marie-Suzanne Deloye, Ανδρέας Λινός

Βιολοντσέλο: Ηλέκτρα Μηλιάδου

Θεόρβη: Jadran Duncumb

Τσέμπαλο και μουσική διεύθυνση: Μάρκελλος Χρυσικόπουλος

Μαζί τους το παραδοσιακό σχήμα:

Βιολί: Χαριτίνη Κώττη

Καβάλι: Στέλλα Καμπουρίδου

Νταούλι: Δημήτρης Ζαχαράκης

Λήψη ήχου: Λεωνίδας Παλάσκας

Μίξη ήχου: Θύμιος Ατζακάς

Εικόνα: Ανδρέας Σιαδήμας

Μοντάζ: Γιάννης Αγγελάκης

Φωτισμός: Δημήτρης Κακαλιάγκος

Συγχρονισμός υπερτίτλων: Ντίνα Ανδρικοπούλου

Υπερτιτλισμός, μετάφραση υπερτίτλων, στοιχειοθεσία: Νίκος Σπανός

Ζωγραφική αποτύπωση σκηνικών: Θρασύβουλος Καλαϊτζίδης, Ανδρέας Λινός

Ξυλουργικές κατασκευές: Θωμάς Βλάχος

Μεταλλική κατασκευή: Βασίλης Παντονάι

Μακιγιάζ: Αγλαΐα Κατσίκη

Ράψιμο κουστουμιών Αφροδίτης και Άδωνι: Μαρίκα Τριανταφύλλου

Αξεσουαρίστ: Ελένη Βλάχου

Παραδοσιακές στολές: Αναπτυξιακός Σύλλογος Αγίου Λαυρεντίου

Κυνηγητικές στολές: Κυνηγητικός Σύλλογος Αγίου Λαυρεντίου

Οργάνωση παραγωγής: Αλέξανδρος Σεϊταρίδης

Μέγας χορηγός: Fragile Bar

Για την πρώτη «αυλική» εκτέλεση του έργου (περί το 1683) δεν γνωρίζουμε παρά μόνο ότι τους ρόλους της Αφροδίτης και του έρωτα έπαιξαν η Moll Davies, ερωμένη του Καρόλου Β΄ και η τότε δεκάχρονη κόρη τους Lady Mary Tudor αντίστοιχα. Σε μια επόμενη παραγωγή το έργο δόθηκε το 1684 στα πλαίσια των «σχολικών θεαμάτων» που προσέφερε στο κοινό, πιθανώς για διαφημιστικούς λόγους, ο Josias Priest, διευθυντής και καθηγητής χορού του School of Chelsea του Λονδίνου. Στο ίδιο αυτό εκπαιδευτήριο έμελε να παρουσιαστεί πέντε χρόνια αργότερα και το γνωστό *Διδώ και Αινείας* του Purcell, το οποίο μάλιστα δανείζεται αρκετά μορφολογικά στοιχεία από το έργο του John Blow.

Το λιμπρέτο είναι μια ελεύθερη απόδοση του αντίστοιχου ελληνικού μύθου όπως αυτός έγινε γνωστός στην Ευρώπη μέσα από τις *Μεταμορφώσεις* του Οβιδίου. Ανήκει στο δημοφιλές για την εποχή είδος των βουκολικών δραμάτων (pastorelle) προσαρμοσμένο στην κλασικότερη για την Αγγλία φόρμα του masque (είδος βασιλικού θεάματος που συνδυάζει θέατρο, τραγούδι και χορό). Με την άνοδο του Καρόλου Β΄ στον αγγλικό θρόνο πραγματοποιείται σταδιακά και ο εκ-γαλλισμός του μουσικού γίνεσθαι του Λονδίνου, με αποτέλεσμα λίγο έως πολύ όλες οι μετέπειτα λυρικές δημιουργίες να έχουν πρότυπο τις σύγχρονες tragédies lyrique του Lully. Έτσι, το *Αφροδίτη και Άδωνις* ξεκινάει με έναν καθ' όλα γαλλικά ηθοπλαστικό πρόλογο με την απαραίτητη τριμερή ouverture à la française και συνεχίζει, όπως περίπου κάθε αγγλικό masque, με εναλλαγές φωνητικών και χορευτικών-οργανικών επεισοδίων όπου το κωμικό δίνει τελικά θέση στο τραγικό (χαρακτηριστική αλληλουχία anti-masque / masque).

Στην προσέγγιση του Ανδρέα Λινού θα βρει κανείς αναφορές στο νεοσύστατο εθνικό θέατρο των αρχών του 20ού αιώνα με τις ευρωπαϊκές προδιαγραφές και στους σύγχρονούς του πλανόδιους θιάσους, καθώς και στις πρώτες ταινίες «φουστανέλας και χιτώνα», στον μπαρόκ διάκοσμο, αλλά και στη ναϊφ ζωγραφική του Θεόφιλου που δεσπόζει στο σκηνικό του έργου. Η σκηνή, σχεδιασμένη από τον ίδιο, είναι μικρών διαστάσεων μπαρόκ διάταξης (υπερυψωμένο κεκλιμένο δάπεδο, πλαϊνά διακοσμητικά φτερά, φωτισμός τύπου «ράμπα») και έχει τοποθετηθεί μέσα στο δάσος του Πηλίου. Τα κουστούμια σχεδιάστηκαν με βάση την τοπική παραδοσιακή φορεσιά, ενώ η σκηνοθεσία έχει ενσωματώσει στοιχεία από την κινησιολογία του βωβού κινηματογράφου και τη μετωπικότητα του θεάτρου του 17ου αιώνα.

Τὸ πρωτοτυπότερο, τὸ τολμηρότερο
καὶ τὸ πιὸ πικάντικο ἔργο ποὺ παίχθηκε
μέχρι Σήμερα. Τὸ ἀθάνατο ἀρχαῖο εἰδύλλιο

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΚΑΙ ΑΔΩΝΙΣ

Ἡ ἀριστουργηματικὴ Δημιουργία τοῦ
ΤΖΟΝ ΜΠΛΟΥ

